

Divina Vindecare

Numărul 25
Ianuarie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Sfârșitul păcatelor	Pag. 3
2. Ispășirea finală	Pag. 5
3. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 10-a	Pag. 11
4. O invitație uimitoare	Pag. 14
5. Dreptul tău	Pag. 15
6. Mai mult decât crezi	Pag. 16

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Sfârșitul păcatelor

David Clayton, Iulie 2007

Una dintre doctrinele în care am crezut în ultimii treizeci de ani este doctrina „Ispășirii finale”. Aceasta este o învățătură unică a mișcării advente despre care, personal, cred că are un fundament biblic foarte solid. Datorită faptului că, în ultimii ani, principala noastră temă de studiu a fost neprihănirea prin credință, unii s-au temut că aceasta va anula conceptul ispășirii finale.

Dacă Biblia m-ar fi condus către acea direcție, atunci aș fi acceptat-o. Este oare adevărat că lumina neprihănirii în Hristos înlătură adevărul ispășirii finale? Această întrebare este deosebit de importantă, motiv pentru care o vom analiza în această ediție a publicației noastre.

Recent, citeam din Daniel 9:24 și afirmam că acest verset se aplică lucrării pe care Hristos o va face. Cineva m-a întrebat: „De unde știi că aici se vorbește despre Hristos?”. Să cercetăm ce anume afirmă acest verset!

„Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la stoparea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei și până la ungerea Sfântului Sfinților”. (Daniel 9:24 KJV)

La cine se referă această profeție? Ea afirmă că „șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău”. De vreme ce evreii erau poporul lui Daniel, atunci este clar că profeția se referă la poporul evreu. Nu știu dacă toți cei ce vor lectura acest articol sunt familiarizați cu această profeție. Dar, știm că aceste șaptezeci de săptămâni se referă la o perioadă de timp pe care Dumnezeu a oferit-o iudeilor și că aceste șaptezeci de săptămâni, care sunt de fapt 490 de ani, s-au sfârșit în anul 34 după Hristos. Adventiștii cred că anul în care Ștefan a fost omorât a marcat sfârșitul acestor șaptezeci de săptămâni pe care Dumnezeu le-a dat evreilor și în care toate aceste lucruri s-au împlinit.

Timp de mulți ani am crezut că ceea ce Dumnezeu spunea era că, în această perioadă de șaptezeci de ani, evreii trebuiau să se oprească din a mai păcătui, să se oprească din a mai călca legea lui Dumnezeu și că ei trebuiau să ajungă la neprihănirea veșnică. Dar, când am revizuit această profeție recent, mi-am dat seama că această interpretare nu este corectă. Haideti să ne gândim în mod deosebit la unul din lucrurile care trebuiau să se petreacă și care era imposibil de realizat de evrei ca popor: aici scrie că trebuia să se realizeze ispășirea păcatelor. Recitiți versetul! Nu există decât o singură Persoană în întregul univers care poate să facă ispășire pentru păcate. Acea Persoană este Isus Hristos. Nicio altă persoană, niciun popor, nicio națiune nu poate să realizeze această lucrare, motiv pentru care numai Hristos putea împlini această profeție. Această profeție vorbea despre lucrarea pe care Hristos trebuia s-o facă. Iată, din nou, lucrurile care trebuiau realizate la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni:

- a) Încetarea fărădelegilor;
- b) Stoparea păcatelor;
- c) Ispășirea nelegiurii;
- d) Aducerea neprihănirii veșnice;
- e) Pecetluirea vedeniei și prorociei;
- f) Ungerea Sfântului Sfinților.

Unii au insistat asupra ideii că acest verset trebuie să vorbească despre evrei și despre ceea ce Dumnezeu aștepta de la ei, și nu despre lucrarea lui Hristos. Ei afirmă că, dacă toate aceste lucruri se aplică lucrării lui Hristos, atunci ele trebuie să fi fost împlinite, pentru că nu se poate ca Hristos să fi eșuat în misiunea Sa. Dar, aceste persoane nu pot accepta ideea că toate aceste lucruri s-au împlinit deja și, mai ales, faptul că păcatele au fost stopate. Este mai ușor a crede că Dumnezeu a așteptat toate aceste lucruri de la evrei, care trebuie să fi eșuat în a le realiza, decât a crede că Hristos le-a și realizat deja.

Ispășirea nelegiurii

Dar haideti să vedem ce afirmă Scriptura! Există mai multe versete care afirmă că Hristos a împlinit deja detaliile acestei profeții. În primul rând, a făcut Hristos ispășire pentru nelegiurie? Ce ni se spune în Romani 5:10? „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui”.

Observați ce anume ne-a împăcat pe noi cu Dumnezeu! Este ceva ce noi am făcut? Nu, ci moartea Fiului lui Dumnezeu, ceva din afara noastră și independent de faptele noastre. Faptele noastre sau ale evreilor nu au nimic de-a face cu realizarea acestei ispășiri. Omenirea este deja împăcată cu Dumnezeu; împăcarea este deja realizată, înfăptuită. Aceasta nu are nimic de-a face cu ceea ce facem noi sau cu modul în care noi trăim; această lucrare a fost înfăptuită numai pe baza a ceea ce a făcut Fiul lui Dumnezeu. Noi suntem împăcați prin moartea Fiului lui Dumnezeu.

Acest adevăr este accentuat și în 2 Corinteni 5:18, 19 – „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos,

împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări”.

Acest verset este foarte clar; el afirmă că Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine, **în Hristos**. Următoarea propoziție spune: „*neținându-le în socoteală păcatele lor*”. Unora le este greu să înțeleagă acest lucru. Alții îl găsesc greu de acceptat, chiar dacă este clar afirmat în Biblie. Dar aici se afirmă faptul că, în Fiul Său, Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine.

Lumea a fost împăcată cu Dumnezeu; întreaga planetă a fost împăcată cu Dumnezeu prin moartea lui Hristos. Dacă ne imaginăm acest lucru grafic, atunci am putea spune că a existat un zid. De o parte a acestui zid era omul, iar de cealaltă parte, Dumnezeu. Numele acestui zid este „**păcatul**” și acest zid stătea între Dumnezeu și om. Dar a fost distrus. Prin ce mijloc a fost acest zid distrus? Moartea lui Hristos, moartea Fiului lui Dumnezeu a înlăturat acest zid. Isus a luat păcatele noastre; nu numai cele care au fost deja înfăptuite, ci și cele care vor fi comise în viitor. El a plătit pentru fiecare dintre ele. Iar dacă Hristos a plătit pentru ele, trebuie că ele nu mai constituie nicio problemă pentru Dumnezeu.

Atunci când afirm acest lucru, cineva mereu întreabă: „Vrei să spui că atunci când păcătuiesc, nu mai este nicio problemă?”. Eu nu afirm așa ceva, ci faptul că, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, păcatul nu mai poate sta între tine și El. Dar, evident, că există ceva care va face ca păcatul tău încă să constituie o problemă, și anume, **necredința** ta în ceea ce Dumnezeu a făcut deja pentru tine, în Fiul Său. Dacă nu poți accepta iertarea și darul care este în Hristos, pentru că îți amintești ceea ce ai făcut și uiți ceea ce a făcut Dumnezeu prin Fiul Său, atunci pentru tine, păcatul este încă o problemă. Dar, vă rog să observați că nu numai nelegiuirile creștinilor, ci ale tuturor oamenilor care nu li sunt imputate, au fost înlăturate de Dumnezeu prin moartea Fiului Său. Problema noastră este că nu credem. Problema noastră reală nu este păcatul nostru, ci faptul că nu putem crede în Cel care a rezolvat deja problema păcatului.

Stoparea păcatelor

Dar ce este cu profeția care spune că El va stopa păcatele; a stopat Isus păcatele în anul 34?

În Evrei 9:26, vorbind despre Isus, este scris: „*fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa*”.

Afirm din nou: păcatul nu este o problemă pentru Dumnezeu; Biblia afirmă că El a luat păcatele întregii omeniri asupra Sa și ce a mai făcut? Le-a dus la cruce și a stopat păcatul la cruce. Ceea ce înseamnă acest lucru este că, acum, există o viață omenească în care păcatul nu mai există și această viață ne aparține, dacă o dorim. Singura condiție este să credem cu adevărat în Domnul Isus Hristos. Trebuie numai să acceptăm ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi, prin Fiul Său.

Așadar, este clar că, în această profeție, se vorbea despre Isus, și nu despre evrei. Această profeție se referea la poporul evreu numai în sens secundar, și asta datorită faptului că Isus a provenit din poporul evreu, a venit din linia lui Israel, dar, **în Isus**, păcatul a fost stopat. Stăpânirea păcatului asupra omenirii a fost nimicită pentru că Isus a „*condamnat păcatul în trup*” (Romani 8:2), adică în trupul omenesc. Prin urmare, păcatul nu mai are autoritate asupra omenirii. El a făcut ispășire pentru păcat, El a adus neprihănirea veșnică. Acum există o viață **omenească**, neprihănită pentru veșnicie.

Problema noastră este că avem o dificultate în a crede că această viață ne-a fost dată, că este viața noastră. Dar a crede înseamnă a fi eliberat. Trebuie să înțelegem că Isus nu a murit numai pentru a plăti prețul păcatului, ci a murit și pentru a ne asigura o viață care este fără păcat și neprihănită pentru totdeauna. Dacă putem crede și primi ceea ce Hristos a făcut, vom fi eliberați de păcat. Nu este aceasta exact ceea ce afirmă Biblia?

„*Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi*”. (Ioan 8:32)

„*Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har*”. (Romani 6:14)

„*Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu*”. (1 Ioan 3:9)

Aceste versete sunt uimitoare și majoritatea oamenilor simt o teamă în a accepta ceea ce ele afirmă, și asta pentru că ele fac de rușine propria lor experiență. Dar acesta este adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și singurul motiv pentru care nu avem această experiență este pentru că nu putem crede ceea ce a realizat deja Hristos. Biblia spune că El va pune capăt păcatului, și El chiar a făcut asta. Și astfel, Dumnezeu nu ne impută fărâdelegile, pentru că Hristos le-a îndepărtat, le-a răstignit pe cruce. În 2 Corinteni 5:20 este scris: „*Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!*”

Aici descoperim că sunt implicate două părți: Dumnezeu și omul. A existat un zid la mijloc, zid pe care Dumnezeu l-a îndepărtat, dar care este problema omului? El nu acceptă ceea ce a fost deja realizat. Dumnezeu este împăcat cu omul; dar omul cu Dumnezeu? Omul nu este împăcat cu Dumnezeu. Bariera se găsește numai în

inima omului, nu de partea lui Dumnezeu. Păcatul nu reprezintă o problemă pentru Dumnezeu și asta datorită faptului că Isus a rezolvat-o în mod deplin.

Atunci când am înțeles acest lucru, mi-am dat seama că m-am luptat cu un dușman care era mort. Mă condamnăm pe mine însumi pentru ceva care nu constituia o problemă pentru Dumnezeu. Mi-am dat seama că problema mea era că nu credeam în ceea ce Dumnezeu a făcut pentru mine, în Fiul Său. Și, când am realizat acest lucru, am simțit o mare ușurare în inimă. Am simțit că o mare povară mi-a fost luată de pe umeri.

Mulți dintre noi poartă povara păcatului pentru că se măsoară pe ei înșiși potrivit cu ceea ce fac, privindu-se pe ei înșiși în loc de a privi la Hristos; dar atunci când Îl vedem pe Hristos și înțelegem ce a făcut Dumnezeu pentru noi în Fiul Său, povara este în sfârșit înlăturată și suntem eliberați nu numai de condamnarea păcatului, dar descoperim și faptul că puterea păcatului a fost înfrântă. Deodată, toate aceste păcate nu mai au puterea de a ne lovi și doborâi la pământ; deodată ne descoperim liberi. Asta este ceea ce a realizat Isus, și asta este ceea ce Biblia spune că a făcut.

Ispășirea finală

David Clayton, Iulie 2007

Potrivit învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu, Isus a pus deja capăt păcatelor. Dar, dacă Isus a înlăturat păcatul, cum se face că este încă nevoie de o ispășire finală? Dacă Isus a rezolvat complet și definitiv problema păcatului, dacă nelegiuirea a fost oprită, dacă s-a pus capăt păcatului, dacă a făcut ispășire pentru nelegiuire și dacă a adus Evanghelia veșnică, toate acestea în anul 34 după Hristos (Daniel 7:24), și dacă printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe toți cei care sunt sfințiți (Evrei 10:14), cum mai poate exista o astfel de lucrare ca ispășirea finală? Nu este totul terminat și realizat deja, așteptându-ne numai pe noi să credem ceea ce este adevărat? Ce este această ispășire finală; este această idee cu adevărat biblică sau este ceva inventat de adventiști în 1844 ca să-și salveze imaginea?

În Biblie, există multe dovezi care ne arată că există o ispășire finală pentru poporul lui Dumnezeu. Aceste dovezi nu pot fi negate de persoanele sincere. Ceea ce trebuie cu adevărat să ne întrebăm este ce reprezintă în realitate această ispășire finală și de ce este ea necesară.

Sărbătorile din Israel

Dumnezeu a instituit șapte sărbători care trebuiau celebrate anual, în Israel. În fiecare an, aceste sărbători erau celebrate din nou și din nou, la timpul stabilit. Dacă vom studia aceste sărbători, vom descoperi că ele simbolizează diferite evenimente din planul de mântuire și vom învăța lecții importante despre principalele evenimente ale acestui plan.

Prima dintre aceste sărbători era Paștele, sărbătoare celebrată în cea de-a paisprezecea zi a primei luni. Această sărbătoare a fost instituită în noaptea în care Israel a fost eliberat din Egipt, atunci când a trebuit să sacrifice un miel și să ungă ușorii caselor cu sângele lui pentru a fi protejați de îngerul morții, care avea să treacă prin Egipt, în acea noapte. Fiecare întâi născut din fiecare cămin, care nu avea ușorii unși cu sângele mielului, era ucis.

Cea de-a doua sărbătoare era cea a Azimilor, iar cea de-a treia era sărbătoarea snopului de legănat sau a primelor roade. Aceste trei sărbători aveau loc în zile consecutive: vineri, sâmbătă și duminică. Cea de-a patra era sărbătoarea Cincizecimii, care avea loc în cea de-a cincizecea zi după Paște. Toate acestea aveau loc în primăvară, ceea ce înseamnă că toate erau celebrate în prima parte a anului, în timpul perioadei de însămânțat. Cea de-a cincia era sărbătoarea Trâmbițelor, iar aceasta avea loc mai târziu, în timpul secerișului. Începea în prima zi a lunii a șaptea și ținea zece zile. Cea de-a șasea sărbătoare era cea a Zilei Ispășirii, care avea loc la zece zile după cea a Trâmbițelor. Cea de-a șaptea sărbătoare era sărbătoarea Corturilor, care avea loc în cea de-a cincisprezecea zi a celei de-a șaptea luni, după ce recolta era adunată în hambare.

În fiecare an, evreii celebrau aceste sărbători și asta, timp de sute de ani. De ce trebuiau ei să facă asta în mod permanent? Potrivit epistolei către Evrei, motivul era că toate aceste sărbători nu puteau să-i desăvârșească pe cei care le celebrau (Evrei 10:1-4; 7:19). Cu alte cuvinte, nici unul dintre aceste lucruri nu era real, ci numai simboluri, tipuri, reprezentări și pilde. Din nou și din nou, ei reveneau la aceste sărbători pentru că ei învățau adevărul din aceste ritualuri, până când a venit realitatea.

Primele patru sărbători aveau loc în primăvară, iar ultimele trei, în toamnă. De notat este faptul că ultimele trei aveau loc în luna a șaptea. Cred că este important acest detaliu, pentru că cifra șapte semnifică desăvârșirea. Așadar, indiferent de ceea ce vedem pretrecându-se în această perioadă din luna a **șaptea**, este foarte sugestiv.

Ideea sugerată este că, în această perioadă de timp, va avea loc încheierea lucrării lui Dumnezeu, atunci planul de mântuire va fi împlinit. De fapt, în cartea Levitic, în capitolul 23, sărbătoarea Corturilor trebuia, în mod deosebit, să fie celebrată după ce roadele fuseseră strânse (Leviticul 23:39-42). Poporul trebuia să-și abandoneze căminele timp de opt zile și să locuiască în locuri provizorii. Trebuia ca ei să-și ridice corturi și să locuiască departe de casă timp de o săptămână. Trebuia să fluture ramuri de palmier și să se bucure înaintea Domnului timp de o săptămână, după ce roadele pământului fuseseră adunate.

Semnificația acestor sărbători

Acest seceriș simbolizează, în mod clar, strângerea finală a poporului lui Dumnezeu, așa că, este evident faptul că această sărbătoare a Corturilor reprezintă un eveniment care va avea loc **după** ce Isus Își va lua poporul la cer. Ei își părăsesc casele, se bucură și flutură ramuri de palmier. Toate acestea reprezintă timpul petrecut în cer, atunci când ne vom părăsi căminele (acest pământ) pentru un timp. În Apocalipsa 7:10, găsim poporul lui Dumnezeu fluturând ramuri de palmier în cer, înaintea Domnului. Flutură ramuri de palmier înaintea tronului, în cadrul adevăratei sărbători a Corturilor.

Este simplu de înțeles semnificația majorității celorlalte sărbători. Moartea lui Hristos reprezintă Paștele; Cincizecimea a fost împlinită la cincizeci de zile după moartea lui Hristos. Sărbătoarea snopului de legănat din cea de-a treia zi de după Paște a fost împlinită la învierea lui Hristos, atunci când mulți dintre cei ce dormiseră în pământ au revenit la viață și au fost luați împreună cu Hristos la cer, ca fiind primele roade ale secerișului de pe pământ. În timpul sărbătorii Azimilor, poporul trebuia să scoată tot aluatul din casă, iar aluatul reprezintă păcatul. Acest lucru indică faptul că, de la momentul morții lui Hristos, am intrat într-o eră în care păcatul a fost abolit, a fost îndepărtat, iar păcatul nu mai face parte din experiența poporului lui Dumnezeu. Poporul trebuia să îndepărteze tot aluatul din casele lor timp de o săptămână, această săptămână reprezentând o perioadă infinită de timp, ca și în cazul sărbătorii Corturilor, care dura o săptămână, dar care, în mod evident, reprezintă o perioadă mult mai lungă de timp, probabil o mie de ani.

Acum, să ne gândim la faptul că primele patru sărbători sunt, în mod evident, în trecut. Paștele, Azimele, Primele roade și Cincizecimea au fost toate împlinite în primul an al erei creștine, în același an în care Hristos a murit și a fost înviat. Dar celelalte trei, Trâmbițele, Ispășirea și Corturile? Ei bine, este clar faptul că ultima, sărbătoarea Corturilor, nu este încă împlinită. Este ultimul eveniment din calendar și se referă la un timp după strângerea recoltei de pe pământ sau după revenirea lui Hristos. Așadar, întrebarea este: când au loc sărbătoarea Trâmbițelor și cea a Zilei Ispășirii? Să vedem ce informații avem despre acestea două!

În primul rând, ele trebuie să aibă loc după ziua Cincizecimii. Potrivit ordinii pe care Dumnezeu a dat-o evreilor și pe care aceștia au urmat-o în fiecare an, Cincizecimea avea loc întotdeauna înainte de sărbătoarea Trâmbițelor și Ziua Ispășirii, motiv pentru care aceste două sărbători trebuie să aibă loc cândva după Cincizecime.

În al doilea rând, aceste două sărbători aveau loc în timpul celei de-a șaptea luni a anului, fiind o mare distanță între acestea și celelalte patru dinaintea lor. De fapt, ele aveau loc în aceeași lună ca și sărbătoarea Corturilor care, așa cum am văzut deja, are loc chiar la sfârșitul timpului. Este evident faptul că aceste două sărbători, cea a Trâmbițelor și a Zilei Ispășirii, reprezintă evenimente de la timpul sfârșitului, evenimente care vor avea loc chiar înainte de strângerea poporului lui Dumnezeu, la venirea lui Isus.

Când este Ziua Ispășirii?

Acum, pentru că am stabilit că cele două sărbători, cea a Trâmbițelor și Ziua Ispășirii sunt evenimente care au loc la timpul sfârșitului, să vedem dacă putem afla care era scopul exact al Zilei Ispășirii. Nu uitați că ceea ce încercăm să facem este să vedem dacă această idee, potrivit căreia Ziua Ispășirii are loc la timpul sfârșitului, este conformă adevărului neprihănirii prin credință.

În Leviticul 16:29-30, găsim o descriere a lucrării care trebuia să fie făcută în ziua ispășirii: „*Aceasta să vă fie o lege veșnică: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, să nu faceți nicio lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi ca să vă curățați: veți fi curățați de toate păcatele voastre înaintea Domnului*”.

Iată care este problema: aici scrie că, în acea zi, preotul trebuia să facă ispășire pentru a curăța tot poporul de **toate păcatele lor**. Dar, așa cum ați citit în articolul anterior („Sfârșitul păcatelor”), Isus a rezolvat deja problema tuturor păcatelor, atunci când a luat păcatele omenirii la cruce și a împăcat omenirea cu Dumnezeu. Biblia afirmă că El va pune capăt păcatului și că va aduce neprihănirea veșnică în anul 34. Dar aici, în Leviticul 16, pare să se vorbească despre eliberarea poporului lui Dumnezeu din păcat ca despre un eveniment ce va avea loc în ziua ispășirii.

Acesta este motivul pentru care unii creștini afirmă că Ziua Ispășirii trebuie să se fi împlinit atunci când Isus a murit. Puteți vedea argumentul acestei afirmații? Ei spun: „De vreme ce poporul lui Dumnezeu este curățat de toate păcatele lor în Ziua Ispășirii, iar Isus a pus capăt păcatului și a adus neprihănirea veșnică atunci când a murit și a fost înviat, atunci ziua ispășirii trebuie să fi avut loc la moartea lui Isus”. Dar, dacă acceptăm această idee, nu

vom face altceva decât să distrugem însemnătatea ordinii în care Dumnezeu le-a spus evreilor să celebreze sărbătorile. Am afirma cu alte cuvinte că, atunci când Dumnezeu le-a dat această ordine, El a greșit sau că această ordine nu are nicio importanță. De fapt, potrivit acestei idei, nu este nicio problemă dacă amestecăm aceste sărbători după buna noastră plăcere. Dar Dumnezeu a poruncit evreilor să celebreze aceste sărbători în fiecare an, în ordinea exactă a zilelor respective. Are acea ordine vreo însemnătate?

Atunci când vine vorba despre primele patru sărbători, ele s-au împlinit în exact aceeași ordine în care au fost celebrate. Isus a murit în exact aceeași zi în care Paștele a fost sacrificat, a înviat în exact aceeași zi în care se legăna snopul și în chiar dimineața în care Maria a venit la El și s-a prins de picioarele Sale, El a spus: „*nu Mă ține pentru că nu m-am urcat încă la Tatăl Meu*”. El trebuia să meargă și să Se ofere pe Sine ca fiind primul rod al secerișului pământului. De fapt, împlinirea zilei Cincizecimii nu a avut loc cu nicio zi înainte sau după cea de cincizecea zi, ci, așa cum spune Biblia, „chiar când a venit ziua Cincizecimii”, atunci Spiritul Sfânt S-a coborât. Așadar, totul s-a împlinit cu exactitate după plan, și vedem că sărbătoarea Corturilor este ultima după seceriș; prin urmare, este logic că nu putem înlătura Trâmbițele și Ziua Ispășirii din locul lor. Nu are niciun sens să facem asta.

Păcatul și creștinul

Să ne gândim la câteva lucruri! Atunci când cineva vine la Hristos, vina pentru păcat rămâne? Bineînțeles că nu. Ce procent din vina ta înlătură Hristos? 100%. Biblia spune: „*cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi*” (Psalmul 103:12). Cât de mare este această distanță? Infinită. Aceasta este distanța pe care Dumnezeu a pus-o între fărădelegile noastre și noi înșine. Dacă ești în Hristos, nu mai ai nicio vină; toată s-a dus. Și cât durează ca această întregă vină să fie înlăturată atunci când vii la Hristos? Este înlăturată imediat. Nu durează până când împlinești 90 de ani.

Ei bine, dacă suntem cu adevărat în Hristos, câte acte de rebeliune rămân în viețile noastre? Suntem eliberați de vină, dar continuă acțiunile păcătoase să ne răpună dacă suntem cu adevărat creștini? Biblia spune că „*Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu*”.

„*Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har*”. (Romani 6:14)

Aceste versete și altele asemenea lor sunt foarte clare. Dacă ne trezim păcătuiind, haideți să recunoaștem care este adevărata noastră problemă, și anume, faptul că nu suntem în Hristos, că nu am acceptat darul vieții lui Hristos. Dar, dacă suntem în Hristos, Biblia spune că „*Oricine rămâne în El nu păcătuiește*” (1 Ioan 3:6). Este posibil să pierdem acest loc din El și să păcătuim, dar atât timp cât rămânem în El, nu putem păcătui. Așadar, în ceea ce privește persoanele care sunt în Hristos, atât faptele păcătoase, cât și vina au fost înlăturate.

Aici nu ne referim la acele fapte despre care nu știm că sunt greșite. Acestea rămân până când Dumnezeu ni le descoperă, dar sunt considerate acestea păcat? Nu, în cazul în care suntem într-adevăr în necunoștință de faptul că acestea sunt greșite; în acest caz, Dumnezeu nu ne privește ca fiind vinovați de ele. Ele nu determină o despărțire între noi și Dumnezeu, motiv pentru care nu le numim păcate. Păcatul care produce o ruptură între noi și Dumnezeu este rebeliunea, și anume, o alegere conștientă, deliberată, voită de a face ceea ce este greșit.

Ceea ce dorește Dumnezeu cu adevărat este ca inimile noastre să-I aparțină Lui pe deplin. Atunci când aceasta devine realitate, va fi ușor pentru El să ne învețe care este voia Sa cu privire la Sabat, la reforma sanitară, la muzică și la toate celelalte subiecte. Răspunsul unei persoane a cărei inimă aparține lui Dumnezeu va fi: „Doamne, n-am știut că faptele mele sunt greșite, dar eu sunt al Tău în fiecare zi. Orice spui Tu, orice vrei Tu de la mine, sunt gata să-Ți dau. Numai să-mi arăți, iar eu Ți voi da cu bucurie totul”. În cazul acesta, inima ta Ți aparține Lui și asta este ceea ce-Ți dorește El. Atunci El te va învăța, încetul cu încetul, care este voia Sa desăvârșită. Dar păcatul, ca act de rebeliune, ca act al voinței sinelui este înlăturat atunci când vii la Hristos. Rebeliunea nu rămâne în creștinul adevărat.

Mai este vreun alt aspect al păcatului atunci când vii la Hristos? Am văzut că **vina** este înlăturată, că **faptele** păcătoase dispar; dar în ceea ce privește natura păcătoasă? Înainte de a răspunde la această întrebare, haideți să ne asigurăm că înțelegem exact la ce ne referim atunci când vorbim despre „natura păcătoasă”. Natura omului este compusă din trup și minte; din partea fizică și cea spirituală. Atunci când vorbim despre natură păcătoasă, trebuie să facem deosebire între fiecare dintre aceste aspecte ale omului.

Atunci când o persoană este în Hristos, trupul său păcătos îi rămâne? Evident că da. Acesta va rămâne până la revenirea lui Hristos sau până când murim. Acest aspect nu va fi niciodată schimbat în timpul acestei vieți. Dar trupul păcătos este păcat? Dacă da, atunci Isus trebuie să fi păcătuit pentru că El a avut trupul nostru decăzut, a suferit efectele păcatului la fel ca și noi! Dar adevărul este că trupul nu este păcat. Da, este slab și degenerat în urma celor șase mii de ani de gene slăbite. Este un instrument slab, dar slăbiciunea nu este păcat, ci numai efectul pe care îl suferă trupul ca rezultat al miilor de ani de condiții de păcat.

Dar în ceea ce privește mintea carnală sau păcătoasă? Mai are creștinul mintea carnală? Evident că nu. Nu poate s-o mai aibă. Iată ce ni se spune în Romani 8:7-9 (KJV): „*Fiindcă mintea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt pământești*

nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui”.

Acest pasaj este foarte clar. Minte carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu și, cu siguranță, cel care este în Hristos nu poate să fie dușman al lui Dumnezeu, motiv pentru care creștinul nu poate să mai aibă mintea carnală! Versetul ne spune foarte clar: „*Voi însă nu mai sunteți pământești ... dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi*”. Prin urmare, cel care este în Hristos nu mai are mintea carnală. Evident că, atunci când afirmăm că mintea carnală a dispărut, nu spunem că ea a fost distrusă în mod absolut, și asta pentru că este posibil oricând ca ea să revină la viață. Pavel spune: „*Căci, dacă zidesc iarăși lucrurile pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege*” (Galateni 2:18). Așadar, Pavel afirmă că a fost îngropat împreună cu Hristos, că noi am murit împreună cu El, ceea ce înseamnă că natura noastră carnală a dispărut, dar trebuie să înțelegem că această stare de moarte pe care am obținut-o prin credință, trebuie s-o și menținem prin aceeași credință a legăturii prin care rămânem în Hristos. Dacă alegem să ne luăm privirile de la Hristos, ce se întâmplă? Minte carnală va reveni la viață imediat. În concluzie, avem nevoie să înțelegem că mintea carnală este moartă **condiționat**. Este supusă complet, dar este posibil să revină la viață în condițiile în care credința noastră slăbește.

Ce este mintea carnală?

Acum, haideți să cercetăm mai îndeaproape ce este această minte carnală. Să cercetăm trei aspecte ale minții carnale, în căutarea răspunsului la această întrebare: ce păcat, care trebuie înlăturat în Ziua Ispășirii, mai rămâne în creștin?

Primul lucru pe care-l observăm la mintea carnală este că aceasta este **centrată pe sine**. Acest aspect al ei rămâne atunci când cineva devine creștin? Sigur că nu. Atunci când un om vine la Hristos, atenția asupra sinelui dispare, pentru că atenția lui se îndreaptă în mod exclusiv asupra lui Dumnezeu. El se preocupă de alți oameni, și nu de sine. El împlinește ceea ce spune Scriptura: „*dragostea nu caută folosul său*” (1 Corinteni 13:5). Hristos schimbă acea căutare după sine. Aspectul egoist al minții carnale nu rămâne atunci când o persoană este în Hristos.

Cel de-al doilea lucru pe care-l observăm în ceea ce privește mintea carnală, este conștiința de sine. La prima vedere, acest lucru nu pare să țină de ceea ce este carnal în noi, dar așa cum este folosit aici acest termen, înseamnă o conștientizare a ceea ce am fost întotdeauna, a ceea ce sunt. Gândiți-vă la următoarea întrebare: cine ești tu de fapt? Ce știi despre tine însuși? Îmi amintesc câteva lucruri de când aveam cinci ani, și mai știu și câteva lucruri despre trecutul meu. Acesta este conceptul pe care-l am despre David Clayton? Sunt conștient și de câteva lucruri stânjenitoare, cunosc câteva lucruri rele, unele pe care n-am să le uit niciodată. Acesta este David Clayton?

Biblia spune că, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Mă conștientizez pe mine însumi ca fiind această făptură nouă sau ca pe cea veche? Cum mă văd? Este ușor a spune: „știu că sunt o făptură nouă”, dar atunci când cineva îți spune ceva care te rănește, cum se vede asta pe chipul tău? Ești atunci noua făptură sau tot cea veche? Cum mă privesc pe mine însumi? Asta este ceea ce vreau să spun prin conștiința de sine. Aceasta este o latură a minții carnale, este o parte a centrării pe sine.

Cel de-al treilea lucru pe care doresc să-l menționez este ceva ce probabil menține vie conștiința de sine. Acesta este un aspect critic al minții carnale, și anume, memoria. Haideți să ne gândim la asta! Atunci când cineva vine la Hristos, acesta este unul dintre aspectele care nu dispar. Chiar dacă ești creștin de nouăzeci de ani, îți vei aminti încă răul pe care l-ai făcut atunci când aveai cinci ani. Realizați faptul că cel mai eficient mijloc pe care Satan îl folosește împotriva creștinilor este amintirea lucrurilor greșite pe care aceștia le-au făcut? Să presupunem că un bărbat care obișnuia să se țină după femei devine creștin. Vă dați seama că primul lucru pe care și-l amintește atunci când vede o femeie care poartă o fustă prea scurtă sunt lucrurile din trecutul său, care sunt asociate cu femeile dezbrăcate? Iar aceasta devine o sursă de ispită pe care Satan o folosește împotriva lui. Atunci când cel care a fost hoț, vede niște bani deoparte, amintirea a ceea ce a făcut devine un mijloc pe care Satan îl folosește pentru a încerca să-l atragă înapoi. Amintirile sale rămân și constituie unul din lucrurile pe care Satan le folosește pentru a-l provoca și pentru a-l ispiți.

Rămâne păcatul?

Reformatorii aveau un proverb care are ceva adevăr în el, dar care nu era pe deplin adevărat. Ei spuneau: „Păcatul rămâne, dar nu mai stăpânește”. Spuneau ei adevărul? După ce o persoană a comis o faptă păcătoasă, mai există acel păcat și după ce acțiunea păcătoasă s-a terminat? Să presupunem că fur ceva; iau ceva ce nu-mi aparține și pun în buzunarul meu. Dacă am făcut acest lucru ieri, asta înseamnă că mai fur și azi? Comit încă această acțiune azi, dacă am făcut-o ieri? Adevărul este că, odată făcută o faptă, aceasta este încheiată. Dacă eu comit adulter sau spun o minciună, odată ce fapta este făcută, păcatul este terminat. Dar, în ce sens rămâne acest păcat în mine? El rămâne numai în memoria mea, căci nu poate rămâne altfel după ce a fost împlinit; ziua de ieri a trecut, iar ceea ce am făcut când aveam cinci ani a trecut demult, dar rămâne în memoria mea.

Așadar, amintirea păcatelor trecute este un mijloc pe care Satan îl folosește. Deci, se ridică întrebarea: de ce îngăduie Dumnezeu ca acest mijloc să rămână? Dacă mi-a luat vina, faptele păcătoase și mintea carnală, de ce nu a luat și amintirile păcătoase? Dacă cineva nu are nicio amintire a vreunui lucru greșit pe care l-a făcut și a fost umplut cu Spiritul Sfânt, nu ar fi mai ușor pentru el să trăiască fără păcat? De ce îngăduie Dumnezeu ca aceste lucruri să rămână pentru a fi folosite de Satan? Pentru a ne testa credința? Poate că acesta este un motiv și poate că mai există și altele, dar realitatea este că avem o înregistrare a păcatului care rămâne chiar și după ce ne-am predat viețile lui Hristos. Și aceasta este **singura cale** prin care păcatul poate în mod legitim să rămână în creștin. Nu păcatul ca faptă, ci păcatul ca cicatrice care rămâne. Există o amintire a păcatului, iar această amintire este în mințile noastre.

Atunci întrebarea este: această înregistrare mai există și în altă parte? Adventiștii au crezut că, în decursul Ispășirii, se desfășoară o acțiune numită ștergerea păcatelor din cer. Această idee i-a ofensat pe unii, pentru că ei găsesc de neconceput ideea prezenței păcatului în cer. Ei afirmă că însăși ideea existenței păcatului în cer este o blasfemie. De multe ori, neînțelegerile dintre noi există pur și simplu pentru că nu înțelegem cuvintele în același fel, motiv pentru care le folosim cu diferite nuanțe sau înțelesuri. Am văzut că, în ceea ce-l privește pe creștin, anumite aspecte ale păcatului sunt îndepărtate, dar un aspect al păcatului rămâne, și anume, amintirea păcatului. Sunt aceste amintiri păcat? Constituie amintirile păcătoase păcat? Sigur că nu, altfel creștinul ar fi în continuare un rob al păcatului, iar Dumnezeu ar fi Cel care l-a lăsat în această condiție. Amintirile nu sunt păcat; o înregistrare a păcatului nu este păcat. Dar ce este? Este o dovadă a păcatului comis, dar nu este păcatul însuși. Și atât timp cât păstrezi amintirea păcatului, păstrezi în tine însuși dovada a ceea ce ai făcut în trecutul tău.

Atunci când înțelegem acest lucru, descoperim o armonie între ideea că păcatele ne-au fost luate pe deplin atunci când Hristos a murit, și ideea că păcatul încă trebuie înlăturat în timpul Zilei Ispășirii. Descoperim astfel că vina este pe deplin înlăturată când Îl acceptăm cu adevărat pe Hristos, faptele păcătoase sunt de asemenea pe deplin înlăturate, mintea carnală este omorâtă, păcatul este înlăturat, dar în minte rămâne o înregistrare, o amintire. Va fi această amintire înlăturată vreodată sau va păstra creștinul pentru totdeauna aceste amintiri urâte ale vieții păcătoase pe care a trăit-o? Leviticul 16:30 ne spune că, în Ziua Ispășirii, preotul „*va face ispășire pentru voi ca să vă curățați*”.

Atunci va veni un moment în care copiii lui Dumnezeu nu vor putea să vadă prea mult bine în viețile lor și asta este ceea ce-i va neliniști. Nu că descoperă vreun păcat, căci nu-și pot aminti de niciunul. Toate păcatele lor au fost șterse, cu desăvârșire înlăturate nu numai din cărțile din ceruri, unde au fost înregistrate, dar și din mințile și din amintirile acestor creștini. Aceasta este lucrarea care va fi făcută în timpul ispășirii finale. Ispășirea finală este un eveniment în cadrul căruia Dumnezeu înlătură, în sfârșit, chiar și ultimul vestigiu al păcatului care mai rămăsese în creștin. Ultimul mijloc pe care Satan îl putea folosi pentru a ne face rău dispărea în sfârșit. Despre asta este ispășirea finală. Este lucrarea de înlăturare nu a **păcatului**, ci a **înregistrării** păcatului, o înregistrare care rămâne și care este folosită pentru a ne hărțui.

Dar de ce îi îngăduie Dumnezeu lui Satan să dețină acest mijloc pe care-l poate folosi? Răspunsul este simplu: atunci când și acesta va dispărea, Satan nu va mai avea nicio cale prin care să lucreze în viețile noastre, mijloacele sale vor dispărea. Iar când acesta va fi înlăturat, cel mai puternic mijloc al său va dispărea. Poate Dumnezeu să ofere această experiență unei persoane care nu este un adevărat creștin? Acesta este un act supranatural în care Dumnezeu înlătură într-un mod supranatural ceva din mintea omului. Poate Dumnezeu să facă acest lucru pentru cineva care nu este un creștin autentic? Nu; o persoană trebuie să fie mai întâi un adevărat creștin; dar nu toți cei ce spun „Doamne, Doamne” sunt cu adevărat creștini. Așadar, Dumnezeu îngăduie acestor amintiri să rămână pentru a se demonstra de a cui parte suntem cu adevărat. Satan trebuie să aibă acest mijloc la dispoziție până când se va dovedi de care parte suntem. Atunci când vom fi fost încercați și testați, amintirile vor fi șterse, iar Dumnezeu va spune: „Acum s-a terminat. Nu-i vei mai atinge pentru că au dovedit de a cui parte sunt”. Acesta este motivul pentru care judecata este atât de necesară, pentru că trebuie să existe un mijloc prin care să se demonstreze adevărata noastră decizie. Și acesta este motivul pentru care în mințile noastre, ca și în cer, rămâne o înregistrare până când are loc această experiență a ștergerii păcatelor.

Inima și altarul

În Ieremia 17:1, Dumnezeu afirmă un lucru foarte interesant: „*Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un vârful de diamant; este săpat pe tabla inimii lor și pe carnele altarelor lor*”. De ce este acest pasaj atât de interesant? Ei bine, ce reprezintă inima în Biblie? Reprezintă mintea. Dumnezeu spune că păcatul este gravat pe inimă cu vârful unui diamant. Ce reprezintă diamantul aici? Știm că diamantul este una dintre cele mai dure pietre. Atunci când păcatele noastre sunt scrise cu un diamant, Dumnezeu încearcă să spună că ele nu pot fi șterse. Asta înseamnă că aceste păcate nu pot fi înlăturate prin mijloace obișnuite. Atunci când suntem păcătoși, dezvoltăm obiceiuri, trupurile noastre dezvoltă anumite reacții față de păcat, dezvoltăm de asemenea reflexele condiționate, iar trupurile noastre reacționează instinctiv la anumite lucruri. Evident, este posibil să-ți înfrânezi trupul, dar nu este posibil să ștergi aceste semne care sunt în minte. Amintirile sunt în afara sferei de influență a omului, căci

numai Dumnezeu poate interveni pe acest tărâm al amintirilor. Dar, observați că ele nu sunt scrise numai în inimile noastre, ci și pe coarnele altarului. Nu sunt sigur că înțeleg pe deplin ce înseamnă asta, dar am o idee. Am auzit câteva persoane care spuneau că nu există nicio dovadă despre existența vreunei judecăți în serviciul sanctuarului, dar iată ceva care mă pune pe gânduri. În Leviticul 16:33 este scris: „*Să facă ispășire pentru Locul Preasfânt, să facă ispășire pentru Cortul întâlnirii și pentru altar și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării*”.

Înțelegem motivul pentru care trebuia făcută ispășire pentru preoți: pentru că și ei erau păcătoși, evident. Înțelegem de asemenea de ce trebuia făcută ispășire pentru popor, pentru că ei erau obiectivul principal al serviciului Zilei Ispășirii; dar care este rostul în a face ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar? Biblia spune că trebuia pus sânge pe coarnele altarului pentru a face ispășire pentru altar. Haideti să ne gândim ce înseamnă acest cuvânt: „ispășire”. Ce vrea să spună acest termen? El înseamnă, de fapt, a aduce două părți în armonie, în punctul în care pot fi una. Aceasta este semnificația acestui cuvânt. Există două lucruri care sunt opuse, iar ispășirea le readuce în desăvârșită armonie.

Pasajul afirmă că altarul avea scris pe el păcatele lui Iuda. Iată din nou ceva interesant: în Apocalipsa, capitolul 5, unde se vorbește despre deschiderea cărților (despre care cred că sunt cărțile judecății), ce a văzut Ioan atunci când cel de-al cincilea sigiliu a fost rupt? El a văzut sub altar sufletele celor care fuseseră omorâți pentru mărturisirea lor; și lor li s-au dat haine albe (Apocalipsa 6:9-11). Nu am un răspuns complet la această întrebare, dar o ridic: de ce sunt cei morți reprezentați ca fiind sub altar? Altarul reprezintă locul de părtășie între Dumnezeu și pământ. Modul în care Biblia reprezintă întreaga scenă ne dă de înțeles că oamenii se apropie de Dumnezeu prin intermediul altarului. Apoi este luat focul de pe altarul tămâierii, este pus în cădelniță, iar fumul se înalță împreună cu rugăciunile sfinților. Așadar, altarul reprezintă canalul de comunicare dintre om și Dumnezeu.

Rugăciunile noastre sunt acceptate pentru că sunt amestecate cu neprihănirea lui Hristos atunci când se înalță la Dumnezeu, dar care este elementul care murdărește rugăciunile noastre? Amintirile; canalele de comunicare sunt murdare și aici, Biblia afirmă faptul că, sanctuarul în sine, chiar locul în care omul și Dumnezeu se întâlnesc este murdărit și are nevoie de o ispășire. Aici descoperim o sugestie nu a faptului că păcatul ar fi în cer, ci a faptului că înregistrarea care este în mintea omului corespunde de asemenea cu înregistrarea din cer, și că, pe parcursul acestei ispășiri, înregistrarea aceea trebuie să fie ștearsă din cer, și asta numai pentru că este de asemenea ștearsă și din mintea omului. Vedeți că ambele lucruri au un corespondent? Nu ar avea niciun sens să ștergi înregistrarea din cer și să o lași în mintea omului. Odată ce înregistrarea a fost ștearsă, omul trebuie să fie în starea în care nu va mai păcătui niciodată, pentru că odată ce înregistrarea este curățită, ea rămâne astfel pentru toată veșnicia. Îndepărtarea amintirilor păcatului îl va așeza pe creștin într-un loc avantajos în care Satan nu va mai putea să-l împingă din nou în păcat.

Nicio lucrare

Ultimul punct al articolului îl găsim în Leviticul 23:27-31: „*În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi ziua Ispășirii: atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc. Să nu faceți nicio lucrare în ziua aceea, căci este ziua Ispășirii, când trebuie făcută ispășire pentru voi înaintea Domnului Dumnezeului vostru. Oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicit din poporul lui. Pe oricine va face în ziua aceea vre-o lucrare oarecare îl voi nimici din mijlocul poporului lui. Să nu faceți nicio lucrare atunci. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri, în toate locurile în care veți locui*”.

Dumnezeu spune „*să nu faceți nicio lucrare*”. Era această poruncă pentru toți cei din poporul Israel? Preotul trebuia să lucreze: o singură persoană din Israel trebuia să lucreze, și anume, marele preot. Numai el lucra. Și ce trebuia poporul să facă? Ce lucrare aveau ei de făcut? Ei trebuiau să-și întristeze sufletele și, prin credință, trebuiau să-l urmeze pe marele preot oriunde mergea el. Cine făcea ispășirea? Marele preot. El făcea ispășirea cu sânge; poporul nu trebuia să facă nimic, decât să-l urmeze pe el cu mințile lor.

Biblia afirmă faptul că mântuirea nu este prin fapte, ci prin har, prin credință. Nu tu ești cel care o realizează, ci Hristos este Cel care o împlinește. De unde vin faptele în viața unui creștin? Sunt faptele lui Hristos care sunt manifestate prin noi.

„*Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele*”. (Efeseni 2:10)

„*Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea*”. (Filipeni 2:13)

Așadar, ce afirmă Biblia despre creștinul care este găsit că lucrează propriile lui fapte? Ce scrie aici, în descrierea Zilei Ispășirii? „*Va fi nimicit din poporul lui*”. Observați, acum, că Ziua Ispășirii vorbește despre faptele sinelui versus faptele lui Hristos? Singurul care trebuie să lucreze este Hristos; creștinul care este găsit că lucrează propriile sale fapte în Ziua Ispășirii caută mântuirea prin faptele proprii, este un om care merge pe calea lui și care nu-l îngăduie lui Hristos să trăiască în el. Aici avem o dovadă în plus care întărește ideea că mântuirea

este în exclusivitate lucrarea lui Hristos. Noi nu avem de făcut nicio lucrare, căci lucrarea noastră este aceea de a avea credință în Hristos.

Iudeii au mers la Isus și L-au întrebat: „*Ce trebuie să facem pentru a lucra și noi lucrările lui Dumnezeu?*” Ce a răspuns Isus? „*Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este să credeți în Cel pe care L-a trimis El*” (Ioan 6:39). Aceasta este singura noastră lucrare, și dacă crezi în Isus, lucrările Lui vor apărea în viața ta. El va lucra în tine atât voința, cât și înfăptuirea. Ceea ce tu nu poți face, El va face, dacă vei accepta ceea ce a făcut Dumnezeu prin Fiul Său.

Noi avem o lucrare de făcut, și anume, de a crede, iar eu nu afirm că a crede este cel mai ușor lucru din lume, și asta pentru că mințile noastre sunt pline de gunoaie, ne-am uitat la televizor până am amețit, am vorbit despre tot soiul de prostii până când am devenit incapabili de a ne mai concentra asupra lucrurilor valoroase. Deseori, vrem să ne rugăm și ne trezim cu mintea într-un magazin sau la ultimul meci de fotbal, pentru că mințile noastre sunt împrăștiate. Deseori, creștinul se trezește căzând, și știți ce face atunci? Decide să fie și mai puternic, strânge din dinți, se folosește de toată puterea lui și merge să întâmpine din nou ispita, după care cade din nou, pentru că natura umană nu poate să se lupte cu ispita. În loc de a-L căuta pe Hristos, el merge să se lupte cu păcatul; merge să lupte cea luptă care nu-i aparține. Lupta noastră este aceea de a crede și, când păcătuim, aceasta se întâmplă pentru că nu mai privim la Hristos. Dacă vom găsi calea de a-L căuta pe Hristos din nou, dacă vom găsi calea de a trăi din nou în Isus, atunci faptele vor urma cu siguranță.

Dumnezeu subliniază atât de grav acest aspect, încât afirmă că sufletul care nu-și va face lucrarea lui în această perioadă a ispășirii, va fi ucis din poporul lui. Așadar, pentru Dumnezeu, acest aspect este unul deosebit de important și sunt atât de fericit că, înțelegând neprihănirea prin credință, descoperim că totul din Biblie se potrivește perfect sub acest standard. Trebuie să ne întoarcem pentru a studia profețiile și fiecare doctrină pe care o credem în lumina neprihănirii prin credință. Totul va apărea într-o lumină nouă, cu o mai mare slavă, pe măsură ce vom cerceta totul în lumina faptului că Hristos este neprihănirea noastră.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente
- *Capitolul copiilor* -
- 10 -

G.C. Bevington

Dragi copii, vă salut călduros!

Această carte ar fi incompletă, dacă nu ar exista acest capitol; așadar, iată-! Copiii au fost mereu prietenii mei, pentru că prin ei am primit multe mângâieri atunci când am avut nevoie de ele. Cred că Isus Se va bucura dacă vă voi relata câteva întâmplări în care El a binecuvântat copiii...

Micuta Katie – misionar în propriul cămin

Aș dori să încep prin a vă relata despre Katie și Edward, copiii pe care i-am întâlnit în timpul unei misiuni din Cincinnati.

Am găsit o casă ponosită, o familie ai cărei părinți erau bețivi. Beau toți banii pe care-i puteau obține și trăiau în mizerie. Aveau o fetiță de șapte ani, pe nume Katie. Am făcut rost de haine pentru ea și am dus-o la școală. Îi țineam sub strictă supraveghere. Pentru că micuța Katie nu fusese niciodată la școală, am început prin a o trimite la grădiniță. Erau atât de dulci acești copilași! Deseori, mă strecuram înăuntru numai pentru a-i vedea puțin cum stăteau pe scăunelele roșii. Iar Katie lua acasă micile lucruri pe care învăța să le facă la grădiniță. Repeta cântecele și, în mod deosebit, rugăciunile pentru masă. Mereu își spunea scurta rugăciune la masă, acasă. Lucrul acesta îi amuza pe părinții ei. Deseori, Katie întâmpina dificultăți în a-i face pe tatăl, mama, sora mai mare și fratele ei să tacă pentru ca ea să se poată ruga înainte de masă. Deseori, aceștia erau beți, și atunci îi era extraordinar de greu să-i facă să-și pună mâinile împreună pentru rugăciune. Ei găseau lucrul acesta interesant, și o lăseau să se roage. Dar, cu trecerea timpului, toate aceste lucruri au lăsat o impresie adâncă asupra lor și, curând după aceea, au venit în față la biserică, implorând milă. Ei bine, Dumnezeu a avut de luptat până când a reușit să-i dezvețe de obiceiurile lor groaznice care erau atât de bine împământenite, dar în final i-a mântuit pe amândoi. Nu mult după aceea, le-am făcut rost de un loc de muncă la fabrica de săpun „Procter and Gamble”, acolo unde este fabricat faimosul săpun „Ivory”. Și așa au trecut doi ani.

Totul este cu putință celor ce cred

Odată, am vizitat o familie care aproape nu avea nimic în casă de mâncare și care aveau patru copii. Am plecat spre brutăria „Muth’s”, de unde puteam să cumpăr pâine (coaptă cu o zi înainte); două pâini pentru cinci cenți. Nu aveam decât douăzeci de cenți și vroiam să cumpăr făină pentru o supă, ceva cartofi și două pâini. Ei bine, când mergeam spre brutărie, o voce mi-a spus: „Mergi la Katie”. Mi-am amintit de Katie, dar chiar atunci vroiam să cumpăr ceva de mâncare pentru copiii aceia înfometăți. Ca să ajung până în Ivorydale și înapoi, ar fi însemnat să cheltuiesc cei douăzeci de cenți, așa că, evident, m-am gândit că nu pot merge, și mi-am continuat drumul către brutărie. Dar vocea nu înceta să-mi repete: „Mergi la Katie”. M-am oprit și mi-am verificat toate buzunarele să văd dacă mai găsesc ceva bani, dar nu am găsit niciun cent în plus, așa că am continuat să merg după mâncare. Atunci vocea mi-a spus: „Mergi sau nu la Katie?”. M-am oprit, parcă paralizat și, tremurând (așa cum reacționez de obicei), am spus: „Doamne, voi merge?”.

M-am uitat și am văzut că tocmai venea autobuzul pentru Ivorydale. M-am urcat în el și am plecat. Am intrat pe poartă și am ciocănit la ușă. Am auzit atunci un suspin și o voce stinsă spunând: „Intră”. Când am intrat, am văzut-o în colț pe Katie, care se îngrijea de bebeluș. Ea a spus: „Oh, mamă, a venit fratele Bevington”. Ei bine, am observat că fetița plânse, căci avea ochii roșii. M-am apropiat de ea, am mângâiat-o pe cap și am spus: „Care este problema, Katie?” Crescuse atât de mult în acești doi ani!! Atunci mama ei a intrat, mi-a strâns cu putere mâna și spus: „Frate Bevington, mă bucur atât de mult că l-ai ascultat pe Dumnezeu și ai venit. M-am rugat în ultimele 24 de ore ca Dumnezeu să te trimită. Ia loc aici, și îți voi spune de ce a plâns Katie atât de mult. Vezi casa aceea?” – Și mi-a indicat-o. „Da”. „Și cărarea aceea care merge de la casa noastră la gardul acela?” „Da”. „Ei bine, familia aceea este înstărită; au o grămadă de bani. Și au și un băiat, pe Edward, care este de vârsta lui Katie, un băiat drăguț. Cheltuiește o grămadă de bani și și-a cumpărat un set de cricket pe care îl ținea în curte, sub copaci, la umbră. După școală, Katie obișnuiește să ia bebelușul, să meargă acolo și să joace cricket cu Edward. Ei bine, cu o seară în urmă, când se jucau, mama lui Edward l-a rugat să meargă la băcănie, așa că micuța Katie l-a așteptat. Apoi, el s-a întors, și și-au reluat jocul, dar pe urmă, mama lui l-a chemat din nou și a spus: „Îmi pare rău, dar am uitat ceva. Cred că trebuie să mergi din nou”. Și a plecat (așa cum orice băiat ar trebui să facă atunci când mama lui îl strigă), dar a stat mai mult decât de obicei, așa că micuța Katie a venit în casă pentru a mă ajuta să așez masa. Ei bine, Edward a revenit, a adunat setul de cricket și, când a numărat mingiile, a descoperit că lipsește una. Le-a numărat din nou. Da, lipsea una”.

Acum, copii, vă rog să observați cum Satan este mereu pregătit să-i bage pe copii în necazuri. Satan i-a spus lui Edward: „Sigur Katie a furat mingea pentru că ea era singura prezentă aici”. „Da”, și-a spus Edward, „cu siguranță ea a făcut asta, și am să-i spun”. Așa că a alergat în casă și a spus: „Nu vreau să mai vină aici Katie Brown!”. „De ce, care este problema cu Katie, Edward?” „Mi-a furat o minge”. „Ei, Edward, nu poți spune asta”, a spus mama. „Nu, știu sigur că ea este”. Așa că a alergat la familia Brown și a spus: „Nu vreau să mai vină Katie aici”. „De ce?” „Ei bine, mi-a furat o minge”. „Oh, nu!” „Ba da, ea a furat-o pentru că nu mai era nimeni acolo, și lipsește o minge”. Ei bine, Katie era în sufragerie cu bebelușul, așa că a venit la ușă și a spus: „Eu nu am făcut niciodată așa ceva”. „Ba da”, a spus Edward, apoi a plecat și a făcut o gaură în gard. Ei bine, situația asta a fost o lovitură grea pentru Katie. Cu toate că părinții ei fuseseră bețivi (nu mai consumaseră alcool de mai bine de doi ani), Katie a început să fie privită în mod pozitiv. Dar nu a putut suporta aceste cuvinte spuse despre ea, așa că a plâns și a suspinat toată noaptea. Mama i-a povestit tatălui, iar el a spus: „Știm bine că ea n-a făcut așa ceva”. Apoi Katie n-a mai vrut să meargă la școală; dar au obligat-o. În recreație, niciun copil nu s-a jucat cu ea și nici n-au lăsat-o să se joace cu ei, căci Edward era liderul acolo pentru că le-a cumpărat tot soiul de lucruri copiilor, așa că avea o mare influență printre ei. Iar el le-a spus copiilor cum Katie i-a furat mingea, că era o hoată și că nu trebuie să se joace cu ea. Ei bine, sărmana Katie plângea și suspina când a venit acasă la prânz. A povestit cum au tratat-o copiii și a spus: „Oh, mamă, nu mă mai trimite la școală!”. Atunci mama i-a spus: „Oh, Katie, cred că trebuie să mergi la școală. Mama nu vrea să ratezi nicio zi. Dar am să merg să mă rog ca Dumnezeu să-l trimită pe fratele Bevington, iar el ne va ajuta în problema asta”. Ei bine, Katie a mers la școală, dar copiii au tratat-o și mai rău. Toți au numit-o hoată, și când au plecat acasă, toți au mers pe celălalt trotuar. Cel mai rău lucru este că toți spuneau că tatăl ei nu era decât un bețiv și că nu se cădea să trăiască printre oamenii decenti. Asta n-a mai putut suporta, așa că a fugit acasă plângând de parcă i se rupea inima, și a spus: „Oh, mamă, nu-mi mai cere să merg la școală mâine. Oh, mamă, nu mai pot suporta. Lasă-mă să stau acasă”.

Când tatăl a venit acasă, a spus: „Ei bine, las-o acasă și ne vom ruga pentru ca Dumnezeu să-l trimită pe fratele Bevington”. Așa că s-au rugat. Mama s-a rugat toată noaptea. Acum, copilași, aș vrea să observați cum răspunde Dumnezeu la rugăciuni. După toată această noapte petrecută în rugăciune, vedeți că Dumnezeu m-a rugat să merg la Katie; ceva ce mie mi se părea nebunesc, căci mergeam să cumpăr de mâncare pentru familia aceea săracă. Dar Dumnezeu trebuia să răspundă rugăciunii acelei mame; așa că S-a pornit să mă convingă în acea dimineață.

În tot acest timp, în care mama ei îmi relata întreaga istorie, Katie stătea în colț, suspinând. Am mers la ea și am mângâiat-o pe cap. Și-a șters lacrimile, după care și-a șters și fața. Am spus: „Katie, eu sunt convins că nu tu ai luat acea minge”. „Nu, nu am luat-o niciodată; dar nu putem dovedi asta, și lucrul acesta mă va omorî dacă nu ne

mutăm de aici”. Vă spun: plângea de parcă i se rupea inima. Am spus: „Katie, tu Îi aparții lui Isus, nu este așa?” Printre suspine a spus: „Da”. „Da”, a spus și mama ei, „Katie este un adevărat creștin. Toți cei de la școală confirmă acest lucru, căci acolo a învățat să citească. Studiază Biblia și se roagă în fiecare dimineață și în fiecare seară. Da, sunt sigură că este un adevărat creștin și că Îl iubește pe Isus...”

Am întrebat-o: „Katie, nu îți mai amintești când Isus te-a vindecat în oraș?”. „Ba da”. „Ei bine, nu crezi că El ne va răspunde la rugăciune și astăzi?” „Ba da, știu că El răspunde, dar cum i-ar putea arăta El lui Ed unde este acea minge?” „Ei bine”, am spus, „să ne așezăm pe genunchi și să-L lăsăm pe Isus să ne vorbească și să intervină pentru noi”. Am rugat-o pe mama ei să se roage, ceea ce a și făcut: „Da, dragă Isuse, știu că Tu poți face orice. Știu că Tu ai vindecat-o pe Katie și ne-ai ajutat și cu alte probleme. Știu că Tu poți și ne vei ajuta”. Ei bine, a continuat un timp să se roage astfel. În final, am spus: „Soră Brown, nu pui punctul pe ,i’”. Copii, aș dori să rețineți că trebuie să vă rugați foarte exact. A ști și a spune că Isus a făcut o grămadă de lucruri nu este suficient. Trebuie să mergem mai departe de asta. Așa că i-am vorbit lui Katie. Încă suspina și abia a putut să scoată câteva cuvinte; dar s-a rugat mai bine decât mama ei, căci a ajuns până acolo încât a spus: „Cred că Tu îi vei arăta lui Ed unde este”. Ei bine, ajunsese foarte aproape, dar nu chiar unde trebuie să fie. Vedeți, copii, dacă vreau să bat un cui într-un lemn, nu voi reuși să-l mișc decât dacă îl lovesc. Aș putea să lovesc aproape de el, peste tot în jurul lui, dar dacă nu reușesc să-l lovesc chiar în cap, nu rezolv nimic. Așa este și cu rugăciunile noastre. Trebuie să mergem până la capăt și să putem spune: „Știu că Tu îmi răspunzi chiar acum”. Vedeți, aceasta este adevărata credință care va aduce răspunsul.

Acum, copii, aș vrea să vă spun ceva. Vreau să vă arăt cum lucrează Satan. Era ora 15:00 când am început să mă rog, iar la școală, unde era Edward, aveau o pauză. Evident, întrebarea se ridică: cum ne așteptam noi ca Edward să găsească mingea în timp ce el era la școală, câteva străzi mai departe de locul unde dispăruse mingea? Așa că, atunci când eu am început să mă rog, Satan a spus: „Este o nebunie să spui că Dumnezeu îi arată lui Ed mingea chiar acum, căci el este la școală, puțin cam departe”. Vedeți, aici vine testul. Știam că va trebui să cred că Isus îi va arăta chiar locul unde era mingea; așa că am continuat să mă rog, iar Spiritul Sfânt mă conducea, și în două sau trei minute am fost sigur. Am spus: „Da, dragă Isuse, Tu îi arăți chiar acum”. „Stai așa”, a spus Satan, „nu poate să facă asta”. Atunci am spus cu voce tare: „Ba îi arată chiar acum”. Am repetat acest lucru de trei ori, și după ce am spus a treia oară, am primit confirmarea, iar Katie s-a ridicat, m-a îmbrățișat, râzând și plângând în același timp: „Oh, frate Bevington, cred; oh, cred. Oh, sunt atât de fericită”. M-am ridicat, i-am privit fața și am văzut că toate lacrimile și toate ridurile dispăruseră cu desăvârșire; strălucea și era atât de frumoasă zâmbind de fericire.

Când eram încă pe genunchi, am auzit un zgomot, ușa s-a deschis, iar Edward a intrat cu mingea; mâinile îi erau acoperite cu sânge, iar fața îi era zgâriată. A căzut în genunchi în fața lui Katie. Apoi, a spus că atunci a fost prima dată când a îngenunchiat. Dar a început să plângă din toată inima și a început să o roage să-l ierte, pentru că găsise mingea. Ei bine, noi ne-am bucurat din toată inima, apoi am spus: „Acum, Edward, am dori să ne povestești cum de ai găsit mingea și cum se face că nu ești la școală”.

Acum, ascultați copii, căci aici este ceva ce aș dori să rețineți. Dumnezeu a știut în acea dimineață că eu voi merge acolo și că eu Îl voi ruga pentru ca Edward să găsească mingea pe la ora 15:00, oră la care el era de obicei la școală, ceea ce făcea ca cererea mea să fie imposibilă. Așa că, în acea dimineață, Isus l-a făcut pe Edward deosebit de studios. A studiat din greu și toate temele păreau a fi atât de ușoare, încât, până la pauza de la amiază, el le terminase pe toate. A mers la profesor și i-a spus: „Mi-am terminat toate temele; doriți să mă verificați?” „Cu siguranță”. Prin urmare, l-a verificat și a spus: „Ei bine, le-ai terminat pe toate; așa că, acum, dacă vrei, poți merge acasă”. Și astfel, s-a pus pe fugă în josul străzii, fericit că terminase școala. Aș dori să vă schițez unde se afla școala față de casa lui, dar cred că trebuie să renunț la gândul acesta. Ei bine, școala era pe o stradă care se întindea de la est spre vest. Casa lui era pe o stradă care se întindea de la nord la sud. Era a treia casă de la colțul intersecției cu strada pe care era școala, numai că școala era la cinci străzi distanță spre vest de strada pe care era casa lui. Tatăl lui Edward deținea șase acrii acolo, loc în care avea o curte mare. Acest teren se întindea până la strada din vestul locului în care erau ei, și o altă parte din ea se întindea până la strada pe care era școala, stradă pe care alerga Ed spre casă. Atunci când tatăl lui petrecea mai mult timp acasă, ei foloseau o cărare care se întindea de la casa lor spre vest și care se termina în colțul străzii pe care era școala. Așadar, Ed intra pe o poartă din colț și traversa terenul până la casă, evitând astfel să mai ocolească pe strada dinspre est.

Ei bine, dar tatăl lui s-a implicat în politică și a neglijat terenul, motiv pentru care buruienile au acoperit cărarea, iar Edward nu a mai putut-o folosi timp de mai mulți ani. Mă întreb câți dintre voi ați reușit să desenați o schiță după explicațiile pe care vi le-am oferit despre poziția casei lui Ed față de cele două străzi. Am povestit această experiență într-o școală unde susțineam o întâlnire, iar un băiat de zece ani mi-a adus a doua zi o schiță corectă a locului. Prin urmare, vă rog și pe voi să o desenați și să mi-o trimiteți, eu voi fi fericit și, dacă voi avea ceva bani, am să vă cumpăr un cadou. Astfel, ne vom cunoaște unul pe celălalt. Vreau să-mi scrieți vârsta și adresa. Trimiteți scrisoarea în Ashland, Kentucky sau Kingswood, Kentucky, și am s-o primesc, dacă voi mai fi de partea aceasta a cerului.

Acum, am să vă povestesc cum a găsit mingea. Alerga pe stradă dinspre est spre vest și, când a ajuns aproape de colțul unde era vechea intrare, spune că o voce i-a spus: „Întoarce-te și intră prin curte”. Ei bine, s-a oprit, s-a uitat de jur împrejur și nu a văzut pe nimeni. „Ce poate să fie asta?”, s-a întrebat el. Așa că a continuat să meargă înainte spre colț, unde urma să se întoarcă spre sud, spre casă, dar aceeași voce a spus: „Întoarce-te și mergi prin curte”. „De ce?”, a întrebat el; „Ce poate să însemne asta? Nu pot să trec prin curte acum pentru că este plină de buruieni care au acoperit cărarea”. Și a continuat să meargă înainte. După câteva clipe a încremenit; nu se mai putea mișca și aceeași voce a spus: „Mergi sau nu prin curte?” Așa că s-a întors și a ajuns la celălalt colț, s-a aplecat, s-a uitat pe cărare și a spus: „Nu pot să merg pe acolo! Ce înseamnă toate acestea? Am înnebunit?” S-a întors și a început să meargă iar spre casă, dar din nou s-a oprit; nu s-a mai putut mișca, așa că a trebuit să se întoarcă, să se aplece și să se târască pe coate și pe genunchi printre acele buruieni, bombănind tot timpul, pentru ca, atunci când parcursese deja o treime din cărare, mâna să I se lovească de ceva ce s-a mișcat. A dat frunzele la o parte și, iată, că acolo era mingea.

Aș dori acum să vedeți modul în care Dumnezeu a răspuns la rugăciune și să observați cum a făcut El toate aceste minuni pentru a oferi răspunsul. Cât de greu I-a fost cu mine ca să mă aducă în primul rând acolo, apoi, cum l-a determinat pe Edward să studieze și cum l-a ajutat să-și termine lecțiile, căci era pentru prima dată când reușea această performanță. Apoi, observați cât de greu I-a fost să-l convingă să se întoarcă și să meargă prin acele buruieni, zgâriindu-și mâinile și fața. Dar vedeți! Dumnezeu a trebuit să răspundă rugăciunii acelei mame prin a mă trimite pe mine acolo; și apoi să răspundă rugăciunii mele, determinându-l pe acel băiat să facă un lucru atât de ridicol. Așadar, nu uitați: Dumnezeu răspunde rugăciunii. Aș dori să înțelegeți că trebuie să ne închidem ochii față de lucrurile pe care le vedem și să avem o încredere oarbă în Dumnezeu. Dacă nu L-aș fi ascultat pe Dumnezeu, această ocazie ar fi fost ratată, iar sărmana Katie ar fi fost privită ca o hoată și este posibil ca întreaga ei viață să fi fost ruinată. A trebuit să ajung în locul în care am crezut că problema este rezolvată, cu toate că Edward era încă la școală. Dar vedeți, Dumnezeu planificase deja totul. Copii, Dumnezeu dorește să facă minuni, dar deseori trebuie să facem ceea ce pare ridicol, pentru ca El să poată interveni.

După toate acestea, mama lui Katie a spus: „Rămâi până după masă”. Am fost bucuros pentru asta, pentru că mai puteam petrece puțin timp împreună și puteam afla cum a ajuns mingea aceea în curte. Asta mă interesa foarte mult. Așa că am simțit că cel mai bine era să merg afară cu copiii și să jucăm împreună cricket, rugându-ne ca Dumnezeu să ne descopere cum a ajuns mingea aceea acolo. Și, în timp ce ne jucam, a apărut un cățeluș mititel, a apucat o minge și a luat-o la fugă pe cărarea aceea prin buruieni. Am spus: „Oh, Edward, așa a ajuns mingea ta acolo”. Așadar, vedeți, toate lucrurile sunt cu puțință celor care se încred și se supun lui Dumnezeu. Amin și amin! Vedeți, copii, aș fi putut să mă uit la ceas și să spun: „Ei bine, Edward este la școală acum, așa că trebuie să amânăm rugăciunea pe mai târziu”. Atunci, planul lui Dumnezeu ar fi fost împiedicat, iar noi nu am fi aflat niciodată; așa că puteți vedea clar cum Dumnezeu poate și va acționa, dacă noi Îi aparținem pe deplin și ne predăm pe deplin Lui.

O invitație uimitoare

Ardeiaș Vlad, 30 Martie 2011

Matei 18:20 – „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor”.

Deseori, copiii lui Dumnezeu citesc această extraordinară descriere a Realității, zâmbesc, simțindu-se cumva mai liniștiți în mijlocul tumultului vieții, fără însă a prinde miezul promisiunii și astfel, fără a se bucura practic de ceea ce le aparține de drept!

Observați că făgăduința începe cu conjuncția „căci”, care are menirea de a introduce propoziții explicative, ceea ce înseamnă că Isus argumenta ce afirmase anterior: „...dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri” (versetul 19).

Așadar, despre asta era vorba; și anume, despre unul dintre versetele Bibliei care mi se părea a fi deosebit de exagerat. Cum se poate așa ceva? Chiar aceasta să fie Realitatea? Dacă două persoane sunt de acord să ceară „un lucru oarecare”, îl vor primi direct de la Dumnezeu? Cu siguranță că o asemenea promisiune necesita explicații suplimentare. Motivul pentru care răspunsul pozitiv la orice cerere făcută de copiii lui Dumnezeu este garantat de chiar Cuvântul lui Hristos, este faptul că El personal este prezent cu ei.

Cei care trăiesc în această Realitate a locuirii lui Dumnezeu și a Fiului Său în ei, sunt literalmente inspirați în inimile și mințile lor de chiar mintea lui Hristos. „Noi ... avem gândul lui Hristos” (1 Corinteni 2:16), spune Pavel, iar aceasta este o experiență reală, de zi cu zi, a tuturor celor care L-au primit pe El. Acesta este motivul pentru care acordul lor cu privire la „un lucru oarecare”, este inspirat chiar de Hristos, de unde decurge

certitudinea unui răspuns pozitiv la fiecare cerere, căci „făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ,da’; de aceea și ,Amin’ pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu” (2 Corinteni 1:20). Orice „Amin” sau, cu alte cuvinte, orice cerere de împlinire a făgăduințelor lui Dumnezeu (uluitor!), „**oricâte** ar fi ele”, nu poate primi decât un singur răspuns din partea Sa: „Da!”.

Acesta este și motivul pentru care Isus a insistat deseori, și o face încă și astăzi, încurajându-ne: „Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți câpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16:24).

Aceasta este promisiunea Celui care a definit astfel natura Cuvântul Său: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Luca 21:33).

Invitația uimitoare a lui Dumnezeu pentru tine astăzi este „Cereți”; iar făgăduința Sa neclintită este „vi se va da” (Matei 7:7). Predă totul Lui, primește-L în inima ta chiar acum, și astăzi vei trăi cea mai mare experiență posibilă pământenilor: viața lui Hristos.

Dreptul tău

Ardeiaș Vlad, 31 Martie 2011

Efeseni 1:3 (KJV) – „Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, ... ne-a binecuvântat cu fiecare binecuvântare spirituală, în locurile cerești, în Hristos”.

Biblia relatează în cinci versete (43-48) ale capitolului 8, din Evanghelia după Luca, una dintre cele mai uimitoare întâmplări. Faptele sunt următoarele: o femeie, care era bolnavă de 12 ani și pe care niciun medic nu a putut să o ajute, ajunge în apropierea lui Isus, care mergea pe stradă, înconjurat de mulțime. Femeia se strecoară printre oameni, se atinge de marginea hainei lui Isus și este vindecată instantaneu. Domnul Isus confirmă că nu a fost vorba despre o boală imaginară sau despre o iluzie a vindecării de tip „placebo” prin afirmația: „...am simțit că a ieșit din Mine o putere” (vs. 46).

Întrebarea mea este următoarea: cine a vindecat-o pe femeie?

Vă rog să observați că Isus nu i-a adresat niciun cuvânt ca în alte cazuri („Da, vreau, fii curățit!” – Matei 8:3); nu S-a atins de ea („S-a atins de ochii lor, și îndată orbii și-au câpătat vederea” – Matei 20:34) și nici măcar nu a privit-o, căci Luca notează faptul că ea s-a apropiat prin spatele lui Isus (vs. 44). Așadar, nu Isus a fost Cel care a vindecat-o în mod direct, așa cum obișnuia să facă! Atunci, prin ce mijloc a obținut această femeie vindecarea?

„Isus i-a zis: „Îndrăznește, fică; **credința ta** te-a mântuit, du-te în pace””. (Luca 8:48)

Iar următoarea mea întrebare este: credința că ce? Sau credința în ce? Generic, creștinul răspunde: „Credința în Isus”. Dar toți creștinii mărturisesc credința în Isus, și totuși starea lor este aceea pe care o cunoaștem prea bine cu toții! Se pare că femeia a înțeles și a crezut mai mult decât noi astăzi, deoarece credința ei a funcționat!

Privindu-L pe Isus și lucrarea Lui, privind modul în care Se raporta la cei mai mari păcătoși și auzind că „Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea” (Matei 11:12), femeia a înțeles că în Isus există ceva ce îi aparține, și anume Binecuvântarea lui Dumnezeu. Ea a înțeles că Dumnezeu a oferit nu numai omenirii, dar chiar ei înseși un Dar în Isus și că astfel, ea este îndreptățită să-l ia; ceea ce a și făcut: femeia s-a apropiat de Isus și cu propria ei „mână” și-a însușit vindecarea care era deja acolo pentru ea, acea „putere” despre care Isus a mărturisit că a ieșit din El.

Vă rog să observați că, în mod ciudat, profeția despre Isus, din Isaia 53, este scrisă la timpul trecut, ca și când toate evenimentele descrise acolo s-ar fi și petrecut, cu toate că profetul a trăit cu aproximativ 700 de ani înainte de nașterea Mântuitorului pe pământ. De asemenea, în traducerea KJV în limba engleză a Bibliei, Apocalipsa 13:8 vorbește despre „cartea vieții Mielului înjunghiat **de la facerea lumii**”.

Realitatea este că ceea ce descrie versetul 3, din Efeseni capitolul 1, și anume, că Dumnezeu ne-a dat deja în Hristos toate binecuvântările, s-a întâmplat înainte de chiar primul act al creației. Dumnezeu a văzut tot ce urma să se întâmple și, împreună cu Fiul Său, a decis să ofere tot ce este mai bun, pentru toți cei care sunt mai răi.

Dumnezeu a făcut deja acest lucru. Dumnezeu ne-a dat deja **totul** în Hristos: orice dar de la Dumnezeu ne-a fost deja dat și așteaptă să fie luat! Femeia bolnavă a recunoscut aceasta, a crezut și a luat ce era al ei de drept, prin Jertfa Fiului lui Dumnezeu.

Tu vezi care este dreptul tău? Dacă n-ai făcut-o până acum, intră-ți în drepturi prin credința în Cel care este Adevărul și bucură-te astăzi de vindecarea deplină!

Mai mult decât crezi

Ardeiaș Vlad, 1 Aprilie 2011

Ioan 15:7 – „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da”.

În ultima parte a capitolului 18, din Evanghelia după Matei, găsim pilda robului nemilostiv. Un anumit detaliu din această pildă uimește, scoțând în evidență într-un mod deosebit ce este în inima lui Dumnezeu.

În ziua socotelilor, unul din robii împăratului este descoperit a-i datora acestuia zece mii de talanți. Să ne oprim puțin aici pentru a lămuri valoarea datoriei; numai așa vom cuprinde pe deplin gândul Domnului Isus.

Un talant reprezenta cea mai mare monedă de pe vremea respectivă, echivalent cu 20,4 kg de argint sau cu 6000 de drahme sau cu salariul unui muncitor pentru 15 (!) ani. Taxa anuală, pe care o strângea Irod din toate teritoriile care se aflau sub jurisdicția sa, era de 900 de talanți. Zece mii de talanți reprezintă o sumă mai mare decât toate taxele adunate din Siria, Fenicia, Iudea și Samaria împreună.

Evident, robului îi este imposibil să plătească. Consecința este moartea lui și a întregii sale familii. În timp ce soldații se îndreaptă spre el pentru a-l lua din fața împăratului, robul face un ultim gest disperat și cere să i se mai îngăduie timp, cu promisiunea de a plăti.

Cine credeți că a crezut așa ceva? Parcă și aud râsetele batjocoritoare ale celor din sală, parcă și văd privirile indignate ale oștenilor. Evident, nimeni nu a crezut că robul va putea plăti vreodată acea sumă. Tot ceea ce spera el, era să mai câștige puțin timp pentru a se bucura de familia lui înainte de a muri cu toții. Aceasta era cea mai fericită perspectivă pe care și-o putea imagina.

Împăratul ridică mâna, iar în sală se așterne liniștea; urmează verdictul! Robul ridică puțin capul, pentru a-l privi pe împărat în ochi și, spre uimirea lui, găsește o privire binevoitoare. Știe că împăratului i s-a făcut milă!

„Dar oare cât timp voi primi? Încă o săptămână? Poate o lună? Sau împăratul va fi atât de bun încât să ne mai ofere încă un an de viață?” se întreabă tremurând omul.

Dar, „Stăpânul robului aceuia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul, și i-a iertat datoria” (Matei 18:27). Este inutil a încerca să descriu sentimentele contradictorii din inima omului încremenit.

Nimeni nu se îndoiește de atotputernicia lui Dumnezeu; chiar și cel mai ignorant își va spune că Dumnezeu are toată puterea. Ceea ce oamenii nu cunosc (și trist este că deseori și creștinii se numără printre aceștia), este inima lui Dumnezeu, intențiile Lui, dorința mistuitoare din inima Sa de a face „**nespus mai mult decât cerem sau gândim noi**” (Efeseni 3:20).

Așa este Tata: mereu cu brațele întinse pentru a oferi și a face ceea ce este cel mai bun pentru toți și pentru oricare dintre copiii Săi. Nu te îndoii de aceasta! Sau dacă o faci, atunci încearcă numai: „**Gustați și vedeți ce bun este Domnul!**” (Psalmul 34:8). Fă astăzi o încercare și vezi pentru tine însuși dacă Dumnezeu este bun! Indiferent de cât de imposibilă îți se pare problema cu care te confrunți, cere-I să ți-o rezolve așa cum știe El mai bine; vei fi uimit de rezultat!

Efeseni 3:20, 21 – „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, **poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi**, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin”.

